

07 — TROFIČKI OBRAČUN

U tom restoranu ručavao je bogznaodkad, ali danas, ne zna šta im bi: supa je bila hladnjikava, pivo mlako, a od samog podgeda na svinjska rebarca podilazila ga je jeza (nimalo sveža, a opet, odavala su utisak neočekivane živahnosti kao da će svakog trena mlatarajući okolo dekoracijom od zelene salate da poskoče i razuzdano zaigraju kan-kan). Na stolici pored njega sedeo je advokat, voštana figura zombija u sakou, koji mu je upravo uz osmeh uručio paketić veličine i oblika srednjeg prsta, oh kakva slučajnost, jedino nasledstvo pokojnog oca spremljenog u zemljicu pre nekoliko dana. Pa dobro, očekivao je manje od toga, dakle ništa, ali je ovo uzrujalo Gavrila, slutio je šta bi to moglo da bude i požurio da proveriti parajući noktima karton i selotejp. Užurbanost je pobudila advokatovu radoznalost pa se poput duha primakao, ali se Gavra trgnuo i sadržaj paketa strpao u usta. Hteo je ovome da kaže da se gubi, ali je umesto reči iz njegovih ustiju kliznuo zvižduk; pokrio je šakom usta i izjurio napolje.

Kada je pomislio da se nalazi na sigurnom jedva je nekako uspeo da ispljune to što je u sebe pohranio. Bila je to poduža bombona, nalik na trubu, sva išarana neakvim runolikim simbolima. Pored njega je stajao iskesereni očev duh.

„Vidiš sinak“, reče, „uspeo sam. Izokrenuo sam je.“

Nije ga uplašio. Hteo je da zaurla, ali mu je duh gurnuo bombonu natrag u usta pa je opet samo zazviždao. Bila je bolno slatka, a trenutak kasnije raspala se i postala gorka. Pokušao je da ispljune masu, međutim, ona se zalepila i zapenušala, grlo stegnula, uši zaglušila, mozak pomutila. Opet je bio uplašeni dečak sakriven ispod stola u bombondžijskoj radnji svoga oca dok su preko njegovog lica igrale senke grotesknih figura od šećera koje su visile sa zidova. Otac je uleteo u radnju besno stiskajući nešto u šaci, prileteo mu je, otvorio šaku i pokazao njen sadržaj, a zatim

je stegnulo još jače mrveći ono u prah. U stvarnost ga je vratio uvežbano prijateljski potapšaj po ramenu. Advokat samo što nije pustio suzicu.

„Znate, troškovi nisu plaćeni.“

Jutro je posle. Vapaji nepopravljivo umirućeg probudili su Gavрила i učinili da se oseti prozvanim. Dopirali su iz susednog stana, pa se tamo uputio. Zamalo ga nije pregazila komšinica, starija žena, ovlaš neobrijana.

„Buba“, vrisnula je na njega kao da ju je neko polio kofom ključalog ulja.

Pogledao ju je kratko i kročio. Na jezivo kitnjastoj zavesi čučalo je nešto zeleno. Primakao se i pažljivo osmotrio. Zrikavac. Umešno je šćepao insekta za obe noge, jedino tako neće batrganjem otkinuti jednu. Slobodnom rukom je razmaknuo one zavese, otvorio prozor i šapnuo mu:

„Leti u slobodu.“

Zrikavac kao da mu je namignuo, praćaknuo se i raširio krila kako bi obezbedio dug i kontrolisan skok. Nekoliko metara od prozora jasnika je još u letu, plen nije bio ni upola manji od predatora, zgrabio vrabac.

„Bez reči“, reče Gavriilo i promeni scenu.

Pustoš u frižideru ga je prinudila da skokne do prodavnice. Dok se vukao natrag kući, negde na sredini tog zamorno svakidašnjeg puta ugledao je mrtvu pticu, po svemu sudeći vrapca, istog onog što je ćapio zrikavca. Platilo je za svoju alavost pa mu je insektova antena ljupko virila iz kljuna i još se trzala. Mrtva ptica, nezgodno je to, može neko da ugazi, ili kakvo radoznalo, a neupućeno i nedovoljno paženo dete da se poigra lešom, ko će ga znati? Neimavši nameru da uprlja ruke uputio se ka najbližim kontejnerima. Na jednom od njih carovao je mačor koji se tu redovno sladio ostacima ljudskog preživljavanja. Gavriilo se malko nagnuo i nešto promrmljao. Mačak je klimnuo, hitro skočio i uskoro je

u svojim ustima nosio mrtvu pticu sa osmehom radosti zbog prijatno mrsnog doručka. Braneći svoj suverenitet zdrav razum ga je ošamario: zamisao koju je sproveo podrazumevala je da će životinja da ga razume, a još je ispalo da ga je i poslušala. Bez dvoumljenja je to pripisao sinhronicitetu slučajnosti koji je itekako umeo da zavede u ludilo.

U onom, dakle istom, restoranu, te večeri je Gavra zažalio što se odlučio za specijalitet kuće. To u tanjiru izgledalo je kao kunić, ali nešto mu je virilo iz stomaka. Gavrilu se učinilo da se antena još uvek trza.

Jedan dečaćić koji je do malopre išao od stola do stola i gostima nabijao na glavu korpu od hleba stajao je pored i piljio u Gavrila.

„Lanac bi se nastavio da nisam bio pažljiv i sada bih umirao previjajući se od bolova u stomaku“, reče Gavra dečaku, „ali šta dalje?“

Na odgovor nije morao dugo da čeka. Izlog restorana se raspao u hiljade komadića srče, a pravo na sto je bupnuo tigar. Nogari su popustili pod težinom zveri što je dovelo do strahovitog treska. Samo je jedna žena kratko vrisnula i jedan muškarac rekao tiho „oh!“, a već u sledećem trenu nije bilo nikoga, sem zveri, Gavrila i dečaka. Gledali su se oči u oči, mirni kao da se spremaju na potezanje revolvera.

Dečak je izvadio lizalicu.

„Nisam ni okusio macu“, reći će tiho čovek.

„Šta je to mene briga?“, još tiše će tigar više se praveći važan, a ustvari malo oklevajući.

„Možeš ti da je pojedeš, ako si gladan.“

„Mi smo u srodstvu“, na to će tigar.

„Svi smo u srodstvu,“ dodade Gavrilu.

„Ti bi možda da se izvučeš?“

„Pa“, reče Gavra, „ne sviđa mi se pomisao da umrem na ovako glup način, a i znam u čemu je štos. Ovo mora da se prekine na vreme.“

„Mnogo si ti bistar. A u čemu je to štos?“

„I nad popom ima pop.“

Tigar malo začkilji kao da razmišlja.

„Pa i nije nešto“, reče i razjapi vilice sa onim čuvenim zubima.

„Hoćeš lizalicu?“, pokušao je Gavra.

„Ne dam lizalicu“, reče dečak.

Gavrilo se trže.

„To je pištaljka-lizalica. Moj otac je smatrao da je ona instrument apokalipse.“

„Nije ona instrument apokalipse“, reče dečak, „ti si!“

U tom trenutku kroz plafon sunuše ogromne čeljusti i pokupiše tigra. Gavriilo se brzo pribrao, očistio i zaputio ka prvom atomskom skloništu ozbiljno zabrinut šta je to što bi moglo da smaže T. Rexa. Navedeni dvonožni dinosaur je poletno gacao između kuća srušivši koju pri tome.

Nebo se smračilo.